

OKTAY AKBAL

“Yaşadı, Ümit Yaşar”

Doğdu, Ümit Yaşar

Yaşadı, Ümit Yaşar

Öldü, Ümit Yaşar

İlâhi Ümit Yaşar

Yaşam bir şaka gibidir. Bir masal gibidir. Bir şiir gibidir kimi zaman... Ama her zaman bir öykü gibidir. Gibisi fazla, öyküdür yaşam! Sıradan bir öyküdür. Birbirine benzer binlerce, yüzbinlerce, milyonlarca, milyarlarca öyküden biri. Doğmak, yaşamak, ölmek, hepsi bu!

Ümit Yaşar'ı önce adıyla ilginç bulmuştum. Anamlı bir çağrışım yapıyordu: Ümit, Yaşar... Umutsuz yaşamak olası mıydı? Umutla yaşayıp giderdi insanoğlu. İyi kötü, doğru yanlış, ama hep umutla... “Ümit Yaşar” adı bir şaire ne de uygun düşüyordu! Sanki uydurmaydı, yakıştırmaydı, gerçek değildi. Ümit Yaşar kendine böyle bir ad yakıştırmıştı. Değildi, ama öyle gibiydi işte!

Otobüsle kent dışından gelirken duydum haberi. Radyonun boğuk gürültüsü arasında: Şair Ümit Yaşar öldü... Önde oturan iki genç adam ‘Aa, şair Ümit Yaşar ölmüş’ dediler. Bir tanesi ‘Hürriyet’te geçen hafta şiiri çıkmamıştı. Demek hastaymış’ dedi. Bir an sustular. Ne kadardır bir an? Bir saniye mi? O kadar işte. Sonra geçtiler gündelik konuşmalara. Bu kadarcıktı bir şairin, hem de halkça tanınan, sevilen ünlü bir şairin ölümünün uyandırdığı yankı, tepki...

Son görüşümde zor yürüyordu. ‘Cumhuriyet’in avlusundan girmiş, merdivenleri yavaş yavaş çıkıyordu. Geçmiş olsun, dedim. Yaşlılık, dedi. Bacaklarındaki damarlarda bir şeyler varmış. Romatizmadır, havadandır, dedim. Güldü. Galeride benim için bir sergi düzenleyecekti geçen yıl; ihmal etmişim. Bu yıl yapalım, dedi. Yapalım, dedim. Elini sıktım, o içeri girdi, ben sokağa doğru yürüdüm. Son görüşme, son konuşma imiş meğer!.. Şimdi arasam yok Ümit Yaşar, 59 yıllık bir yaşam sürecini ardında bırakarak göçtü gitti. Bu zaman içinde yüzlerce şiir, güzel anılar bıraktı. Yetmez mi?

“Yaşamım boyunca acının her türüsünü çektim, yokluğun en dayanılmazlarını gördüm, umutsuzlukların en koyusuna düştüm. Kaç kez eşiğine geldim ölümün! Dostluklarda, sevgilerde mutlulukların en doyumsuzunu tattım. Sevdim sevildim. Aldandım zaman zaman da, yıkıldım parçalandım. Fakat şiire olan tutkum azalmadı... Çok yıllar önce ‘Hayatımdan şairliği mi alıp çıkarırsanız geriye önemli bir şey kalmaz. Öylesine tutkunum şiire’ demiştim. Bu söz geçerliğini bugün de koruyor” diye yazmıştı bir kitabının önsözünde... 25. sanat yılının kutlanmasında da şöyle demişti: “Geleneksel halk şairleri zincirinin bir halkasıyım ben. Bir halk çocuğu olarak doğdum, bir halk ozanı olarak öleceğim.”

Yirmi altı yaşındaki oğlu Vedat, kendini Galata Kulesi’nden aşağı atmıştı. Geriye bıraktığı kâğıtta, “İşte böyle intihar edilir” demişti. Birkaç kez canına kıymaya çalışmış, ama başaramamış babasına acı mı acı seslenmişti bu... “*Bu karanlık bitse artık, bir ay doğsa - Bir deli rüzgâr çıksa, alıp götürse - Yılların içimde bıraktıklarını*” diyordu. ‘Acılar Denizi’ kitabının başına koyduğu şiirinde... Kendini ölümün ve aşkın şairi sayıyordu. Başlıca iki tema: Ölüm ve aşk... Birbirine hem yakın, hem uzak iki gerçeği yaşamın... “*Ne kötü bir dünya bu, sevgisiz, acımasız - Yaşarken dolu dizgin ölüvermek apansız.*” Öyleydi, “*Her şey geride kaldı ne sandın yalan dünya - Gördüğün gibi işte, bir ölüm var yalansız.*”

Ümit Yaşar Oğuzcan, geniş okur yığınlarının şairiydi. Şarkılar bestelendi dizeleriyle... Dillerde, genç kızların, delikanlıların defterlerinde yer aldı şiirleri. Ezberlendi, okundu, satıldı kitapları... Aşklar yaşadı. Acılar denizinde boğula boğula yaşamayı tattı. Ölümün yakınlarında dolaştı. Sonunda ölüm buldu onu; bir gün herkesi nasıl bulacaksa, öyle... ‘*Son Mektub*’unu okurken bütün bu duyguları yaşatıyor bize: “*Ölürsem, şaşırma - Ölebilirim - Ölürsem, ağlama - Yine gelirim - Ölürsem, seslenme - Uyuyacağım - Ölürsem, üzülme - Yaşayacağım - Ölürsem, bekleme - Geri dönemem - Ölürsem, ölme - Sensiz edemem.*”

Bu kadar işte! Yaşarsın, üzülürsün, sevinirsin; yaratırsın bir şeyler; benden sonraya bunlar kalsın, bir şeyler yaşasın, kalsın, diye diye; bu umutla... Ümit Yaşar da bu umutla yaşadı. Güzel bir yaşam. Mutlu bir yaşam. Şiir denizinde çırpınarak yaşamak başka yaşamalara benzemez.

“Hadi ben öldüm

Size ne oluyor

Neyin nesî bu tören?

Bu çiçekler kimin için?

Bu telaş niye?”

8.11.84

